

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

กิเลสเป็นภัย ธรรมเป็นคุณ

แมวจะทำยัง แมวมินะมีแน่ ๆ เมื่อเข้าไปได้ซากลูกกระต่ายสีขาว มันกินจนหมดยังเหลืออะไรนิดหน่อยทางท้าย ๆ นิดเดียว เราไปเห็นซากของมัน โห นี่ยังมีแมวนะ มันกินลูกกระต่ายหมด จะได้เตือนพระอีกแล้ว ถ้าแมวเข้ามาในวัดลำบากนะ พระต้องช่วยกันดักที่นั่นที่นี้ ดักอะไร ๆ ไว้แล้วเอาไปปล่อย ประตุนี้ให้ทำใหม่แล้ว มันขึ้นตรงประตูได้ ต.ช.ด.อยู่ที่นั่นเห็นอยู่ต่อหน้าต่อตาไล่ไม่ทัน มันปีนปับเข้าเลยว้างั้น เราบอกให้ทำใหม่ที่ประตูข้างนอก คิดว่าคงจะเข้าไม่ได้ แต่มันขึ้นต้นเสาได้นี่ มันขึ้นตรงต้นเสาปับ ๆ ขึ้นต้นเสาเลย มันไม่ได้ขึ้นผนังนี่นะ ขึ้นต้นเสา ถ้าแมวมาที่ไรแล้วสัตว์ฉิบหาย

เมื่อเข้าไปเห็นกระแตเคลื่อนอยู่โน้นอยู่ที่กองไม้ มีเยอะ ที่ไหนมีกองไม้เป็นที่หลบภัยพวกกระแตนี่ชุม ถ้าที่ไหนโล่ง ๆ นี่มันวิ่งหลบภัยยากมันไม่อยู่ เมื่อเข้าไปโน้นมีเยอะกระแต อยู่ตามกองไม้ ๆ จึงไปเห็นซากลูกกระต่าย มันเป็นกังวลต้องดักแมวออกไปอีก มันกินอยู่ตลอด หมด ไม่ได้ขึ้นกับว่าหิวนะแมว ถ้าหิวมันกินอิมแล้วก็ไปค่อยยังชั่วนะ พอเจอปับมันด้อมใส่เลย หิวไม่หิวไม่สำคัญ มันเป็นนิสัยอย่างนั้น พวกกระจ๊อน กระแต ลูกกระต่าย หรือตัวกระต่ายเองก็อาจกินได้ถ้ามันหิว แต่นี่มันมีลูกอยู่เยอะกระต่าย เพราะฉะนั้นแมวมันถึงกินลูกกระต่ายไปตลอด ๆ ยังไม่สนใจกับแม่ทำโอ๊ย สลดสังเวชนะเรา เมื่อเข้าไปจับขึ้นดู อ้อ นี่แมวมามากินแล้ว อยู่ข้างกุฏิทางด้านตะวันออก

ถ้ามีกองไม้ที่ไหนกระแตจะมีอยู่ที่นั่น ๆ คือกองไม้เป็นที่หลบซ่อนที่หลบภัย ถ้าโล่ง ๆ อย่างนี้มันหลบภัยไม่ได้ สัตว์โล่กัดทันทีได้เลย เช่น แมวโล่กัด หรืออะไรโล่กัด มันก็หลบภัยไม่ได้ ถ้ามีกองไม้มันปีนปับเข้ากองไม้เลย เพราะฉะนั้นกองไม้มีอยู่ที่ไหน เราจะเห็นกระแตชุมที่นั่น ๆ เช่นอย่างเมื่อเข้าไปทางนี้ มีกองไม้ที่ไหนกระแตเต็มอยู่นั้นเลย ทางแถวนี้มีเยอะกระแตชุม ข้างในก็มีแต่ไม่ทราบมันหาหลบซ่อนที่ไหน กระแตก็มีเยอะเหมือนกันข้างใน ถ้ามีกองไม้กองอะไรกองขยะบ้างอะไรนี้พอหลบได้ พวกกระแตนี้มี เขาหลบภัย โห กระต่ายมากเดี๋ยวนี้ กระต่ายใหญ่ ๆ มีอยู่ทั่วไป ทางด้านนี้ก็เหมือนกันมีอยู่ทั่วไป พระท่านเลี้ยงไว้ ท่านเอาผักมากองไว้ ๆ เขาก็กิน กระต่ายมีเยอะ พวกกระแตไม่ออกเงยได้เพราะแมว แต่ก่อนกระแตเยอะนะ แล้วมาเป็นโรคท้องเสียที่หนึ่ง กระแตตายเยอะ หลังจากนั้นก็แมวเข้ามา กระแตแทบจะไม่มีในวัด เราสงสาร

ทางด้านนี้อะไรต่ออะไร อู๊ย พวกปลุกนั้นปลุกนี้สร้างนั้นสร้างนี้เสียบ ๆ นั้นแหละเคลื่อนไปหมด สกปรกด้วย วัตถุมันคอยจะขึ้นเหยียบทำลายวัดนะ ได้ระวังไม่ระวังไม่ได้ พวกนี้จำพวกกิเลสความกังวลวุ่นวายสร้างนั้นสร้างนี้ กิเลสอยู่ในนั้นไม่ค่อยได้สนใจดูหัวใจเจ้าของ ถ้าลงมีการปลุกสร้างอะไรขึ้นมา ความกังวลจะไปอยู่ที่นั่น ถือว่านั่นคืองาน นั่นคือความกังวลห่วงนั้นห่วงนี้ จิตเลยไม่มีค่าและไม่สนใจ เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่ให้ยุ่งกับเรื่องการก่อสร้าง

ไปเที่ยววิเวกสังต์ก็แนะ พระพุทธเจ้าแนะ ในตำราบอกไว้ การไปเที่ยวให้หาที่สังต์เป็นสำคัญ สถานที่ใดจะรกจนที่สังต์ เช่น ต้นไม้ใบหนามีดอกมีผลอยู่ข้างบนพวกนกมันชุม เสียงมันรบกวนมาก ทำน้ำที่ผู้คนหญิงชายขึ้นลง ๑ ไมให้ไป แล้วที่ไหนที่มีการปลุกสร้างสำหรับวัด จะเป็นสร้างอะไรก็ไม่ทราบแต่มีตำราไว้ อย่าไปอยู่ที่นั่น เช่นปลุกสร้างวัดใหม่อะไรบ้างท่านว่าอย่างนั้น ห้ามไมให้ไป ท่านบอกสถานที่สะอาดแสวงหาที่ทำความเพียร ท่านให้หาแต่ที่สังต์ ๆ

การก่อสร้างเป็นข้อปฏิบัติต่อสมณธรรมของผู้ปฏิบัติ เช่น ในวัด เดียวนี้แยกไปละเป็นวัดกรรมฐานวัดอะไร ๆ ไป เดียวนี้ไม่มีกรรมฐานนะ ไปตั้งวัดที่ไหนสร้างความยุ่งยากที่นั่น ไม่ได้ไปตั้งวัดเพื่อสร้างอรรถสร้างธรรมนะ ตามตำราที่ท่านแสดงไว้ นั้นเข้มงวดกวดขันทางด้านจิตตภาวนาเป็นแก่นเป็นอันดับหนึ่งตลอดเลยนะ ไปที่ไหนต้องอันนี้เป็นหลัก ๆ การภาวนาการชำระจิตใจ นี่ละตำรา ที่ไม่มีเหล่านั้นมันตำราของกิเลส แต่เคลื่อนทั่วโลก นี่ตำราของกิเลส ไม่จำเป็นต้องจดจารึกเอาไว้เขาฆ่าของพอแล้ว ไปที่ไหนยุ่งทันที พระกรรมฐานยุ่งเราดูไม่ได้นะดูจริง ๆ ดูเอา บอกจนกระทั่งมาแล้วยังไม่ปวดช้ำถ้าปวดช้ำจะปวดใส่ศาลาหลังที่ว่าสวย ๆ มันจะสวยขนาดไหน เอาเข้าไปราดมันสักหน่อยระดับมันสักหน่อย วางั้นนะ

มันดูไม่ได้นะกรรมฐานเรายุ่งกับสิ่งเหล่านี้ ดูไม่ได้จริง ๆ นะ มันเป็นอย่างนี้เรามันเป็นवासนาอาภัพยังงไม่ทราบ ถ้าวัดไหนมีการก่อสร้างไม่เข้าไปเหยียบแหละมันมีแต่บุตรแต่คูแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มอยู่นั้น มีอรรถมีธรรมที่ไหน จ้เข้าไปตรงนั้นเลยไปสถานที่ใดสถานที่อยู่เป็นแคร์เป็นร้านเล็ก ๆ น้อย ๆ ทางจงกรมเป็นแหวน นี่ละทันทีเลย เราเสริมทันทีเลย เพราะตำราก็บอกอย่างนั้น บอกอย่างชัดเจนทีเดียวตำรา เน้นหนักมากทางด้านความพากเพียรสำหรับพระ เวลาพระสงฆ์หรือสาวกเข้ามาเฝ้าพระพุทธเจ้านี้ ถ้ามเป็นยังง อยู่ในป่านั้นเขาลูกนั้นถ้ำนั้น นั้นเห็นไหมละ ภาวนาเป็นยังง ท่านไม่ได้ถ้ามเป็นยังง กุฎิได้ก็ขึ้นแล้ว วิหารได้ก็หลังก็ขึ้น แข่งขันดาวดึงส์ได้ไหม ไปทดลองกับดาวดึงส์ ไปติดต่อดังดาวดึงส์มาแข่งกันลองดู ถ้าทางนี้ยังต่ำกว่าให้สร้างขึ้นอีกมาก ๆ นะ พระองค์ไม่เห็นว่

มา ถ้ามบับเข้าตรงนี้เลย ในตำรา เป็นยังงั้นเลย เข้านี้บับไม่ไปที่อื่น ที่เป็นแบบฉบับร้อยเปอร์เซ็นต์ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน หาที่ต้องติไม่ได้นะ อย่างที่ว่านี้ ท่านไม่ยุ่งอะไรการก่อสร้าง ที่ไหนอยู่ได้ท่านอยู่เลย ก็คิดดูซิกฎหลังเล็ก ๆ ที่เราไปถ่อมมองดู สงสัยว่าเป็นกฎหรือศาลา มันก้ำกึ่งกัน ศาลากรรมฐาน กฎกรรมฐาน ไปดูก็ดูแบบกรรมฐาน ไม่ได้รู้ว่าท่านยืนอยู่ ท่านเดินจงกรมท่านไม่ได้จุดไฟ มีด ๆ เราไป ท่านเดินจงกรมอยู่ข้างศาลาเล็กท่าน เราเดินเราถ่อไปมองนั้นเชื่อ ๆ ซ่า ๆ ไปกลางคืน เราก็มืดไฟ ท่านก็ไม่มีไฟ แต่เราไม่ได้ดูท่านอยู่ข้าง ๆ ซิ

เราเห็นศาลาหลังเล็ก ๆ นั้นละ ศาลาหลังเล็ก ๆ นั้นละท่านต่อเฉลี่ยออกไปนิดหน่อย เป็นพักสำหรับรับแขกเล็กน้อย เลยต่อเฉลี่ยออกไป พระที่มาอยู่กับท่านและฉันจึงหันตอนเช้านี้มีเพียง ๘ องค์ ๙ องค์ นี้เรียกว่าท่านรับมากนะ ฉันทันเป็นแถวมาอย่างนี้ เป็นอย่างนี้อยู่บนอย่างนี้ เป็นเฉลี่ยต่อ แล้วพระก็นั่งเป็นแถว ศาลานี้ท่านก็กั้นผ้าอยู่ไปอยู่ที่ไหนท่านกั้นห้องเลยนะ ท่านไม่หาขี้ให้ปลุกนั้นสร้างนั้นนะ นี่เห็นไหมแบบฉบับสมัยปัจจุบันคือหลวงปู่มั่น ไม่มีเคลื่อนเลยนะ แบบฉบับตำราเดียวกันเลยเทียว นั้นผู้ทรงอรรถทรงธรรมท่านเป็นอย่างนั้น

ไปอยู่ที่ไหนมีแต่กั้นห้อง ๆ กั้นห้องศาลานั้นละ จะหลังเล็กหลังใหญ่ขนาดไหนท่านก็กั้นห้องอยู่นั้นเลย อย่างนั้นละสบายท่านเลย ไม่สนใจกับการปลุกนั้นสร้างนี้ พระไปก็พักอยู่ตามแคร่ ๆ หน้าแล้ง พอหน้าฝนก็เอาหญ้ามามุง กั้นบ้างไม่กั้นบ้าง เว้นแต่ในพรรษาก็กั้นตามหลักพระวินัย ถ้านอกพรรษาจะกั้นหรือไม่กั้นท่านก็อยู่ของท่านเอง ไปดูทางจงกรมท่านซีเลื่อมพับ ๆ นั้นละที่ทำงานของพระแท้ เป็นอย่างนั้นนะ มีที่เดินจงกรม ออกจากนั้นก็มานั่งภาวนา หรือแบบกฎเล็ก ๆ นี้ก็มีพักหนึ่ง กว้างประมาณ ๑ เมตร นั่งสำหรับภาวนา ออกจากนั้นก็ลงทางจงกรม อย่างนั้นละท่านดูหัวใจท่านทั้งวัน

ท่านไม่ได้ถ่อมดูอิฐดูปูนดูหินดูทรายดูเหล็กดูหลานะ ท่านไม่ได้ดู ของเหล่านี้เลิศเลออะไร เขาก็ไม่เป็นภัยต่อเรา ก็เลสเป็นภัยต่อเรา ธรรมเป็นคุณต่อเรา อยู่ที่ใจเราดวงเดียว พัดกันลงไปตรงนี้ซี เอาธรรมพัดกิเลส พาดกิเลสแหลกลงไปแล้วจิตก็สงบเย็นขึ้นมา อยู่ไหนก็อยู่ได้ละที่นี้ เริ่มอยู่ได้ถ้าจิตมีที่อยู่ ถ้าจิตไม่มีที่อยู่สร้างหอปราสาทร้อยชั้นก็ครวญครางอยู่นั้นละ มีแต่กองทุกข์ไปเต็มอยู่นั้น สูงขนาดไหนก็มีอิฐปูนหินทราย ไฟมันเผาที่หัวใจคน ไปอยู่ที่ไหนมันก็ร้องครวญครางอยู่นั้น ถ้าจิตเย็นแล้วอยู่ไหนสบายหมด เป็นอย่างนั้นนะ ต่างกัน

เพราะฉะนั้นวงศาสนา ท่านจึงไม่สอนแบบหรรษาฟูฟ่าเหมือนบ้าพวกเราชาวพุทธนี่ ไปที่ไหนดูไม่ได้นะ มันเลยเหลือประมาณมันไม่ใช่ชาวพุทธ มันชาวผีว้างมันจะได้พูดได้เต็มปากนะถ้าว่าชาวผี ชาวพุทธมันไม่เห็นมีวีแววของพุทธติดเนื้อติดตัวเลย

มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้น ศาสนาท่านไม่ได้ยุ่ง ท่านสร้างอันนี้ให้ดี อันนี้ดีแล้วมันเพียงพอเข้าโดยลำดับนะ ข้างนอกปัดออก ๆ ปัดออกเรื่อย ๆ ยิ่งเสริมภายในเข้าให้สว่างมากขึ้นเรื่อย ๆ ข้างนอกก็ค่อยจืดไปจางไป ๆ ข้างในเหนียวแน่นขึ้น ๆ เจริญรุ่งเรืองขึ้นส่งผ่าเผย ที่นี้อยู่ที่ไหนเลยสบายไปหมด ไม่ว่าจะการอยู่การกินการหลับการนอนไม่ได้เป็นกังวล ก็นึกมีอะไรนิดหน่อยพอธาตุขันธ์เยียวยาเขาไปเท่านั้น จิตพออาหารของตัวเองคือธรรม ได้แก่ความสงบเย็นใจ มันอยู่ภายในใจนะ

จิตนี้เปลี่ยนสภาพเรื่อยถ้าได้รับการบำรุงรักษาอยู่เรื่อย ๆ จะเปลี่ยนสภาพ ที่แรกก็วุ่นวาย นี่ที่เราเห็นในวงกรรมฐานของเรา เราไม่ต้องไปพูดที่อื่นแหละที่เขาไม่ค่อยสนใจและไม่สนใจกับเรื่องจิตตภาวนา มองดูหัวใจตัวเองเหมือนพระกรรมฐาน ซึ่งท่านสอนไว้ให้เที่ยวดูหัวใจตัวเองในป่าในเขา เพราะฉะนั้นเราถึงมักจะมองดูตั้งแต่พระกรรมฐานไปที่ไหน ไปวัดใดมองดูแหละ ถึงได้เห็นชัดเจน

คือกิเลสมันเป็นไฟอยู่ในหัวใจนี่นะ เวลาเราจ่อจิตเข้ามา จ่อสติเข้ามาจะมากดูกิเลส จะมาชำระกิเลส กิเลสดีนี่หายไปเลย ติไปหงาย หลายครั้งหลายหนมันก็อดหนาระอาใจ จะเข้าภาวนาเหมือนจะจูงเข้าสู่ตะแลงแกงผ่านตัวเองพุทงาย ๆ เข้าสู่ที่ประหาร พอจะไล่เข้าสู่ภาวนา คือให้จิตสติจ่ออยู่ในนั้นในภาวนา สติจ่อเข้าไปที่จิต จิตมันมีแต่ฟืนแต่ไฟได้แก่กิเลสเผาอยู่ตลอด เวลาเอาน้ำดับไฟคือความเพียร สติปัญญาจ่อเข้าไปชะล้างเข้าไป มันตีที่เดียวหงายออกมา ๆ ที่นี้ภาวนาก็ไม่หลง สู้กำลังไฟภายในใจไม่ได้ กำหนดจิตใจให้สงบมันไม่ยอมสงบ มีแต่ตืดแต่ตื่นตะออกไปข้างนอก เมื่อตะออกไปข้างนอกแล้วทำยังไงที่นี่ จะเข้ามาข้างในไฟกิเลสมันอยู่ในหัวใจมันเผาเอาเข้ามาภาวนาไม่ได้ มันก็ต้องไปหาเกาที่นั่นเกาที่นี่ละซิ แล้วสร้างนั่นสร้างนี่พอแก้รำคาญ ความเพิ่มรำคาญมันไม่ได้คิด

เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานเราจึงชอบก่อสร้าง หายุงนั้นยุ่งนี้สร้างนั้นสร้างนี่คือมันแก้รำคาญ มันเข้าสู่ภายในไม่ได้ นี่ดูหมดแล้ว เราดูมาแล้วจึงเอามาพูดได้ ฟาดกับกิเลสนี้หงายหลัง ๆ หงายหมา ๆ สู้มันไม่ได้ แต่สำคัญมันไม่ถอยเท่านั้นเองถึงได้เรื่องกันออกมาพูดนี่นะ เวลามันรุนแรงนี้เข้าไม่ได้นะจิต พอจ่อเข้าไปนี้ถูกมันตีที่เดียวหงายเลย ๆ กิเลสอยู่ในใจมันไม่ยอมให้จิตจ่อเข้าไปนั้นได้นะ สติจ่อไม่ได้เพราะนั่นเป็นสถานที่ทำงานเพื่อวัฏจักรสร้างกองทุกข์ให้แก่สัตว์ทั้งหลาย อยู่ที่หัวใจของสัตว์แต่ละดวง ๆ นั้น นั่นละมันสร้างอยู่ตรงนั้น

กองฟืนกองไฟใหญ่จากโรงงานใหญ่ของมันคือใจ อยู่ทีนั้น สัตว์โลกจึงหาความสุขความสบายไม่ได้ เราอย่าไปมอง มองนั่นสบายมองนี้สบาย หลอกกันไปอย่างนั้นละ ตื่นบ้ำกันไปตลอด มันตื่นมาก็ก๊วกก๊วกแล้วตื่นแบบนี้ แล้วจะตื่นไปอีกก็ก๊วกก๊วกตื่น

แบบนี้ แบบกิเลสหลอกตลอดเวลา ไม่มีคำว่าเช็ดว่าหลาบ เพราะฉะนั้นมันถึงถูกจูงอยู่เรื่อย ทีนี้เวลาความเพียรหนุนเข้า ๆ ไม่ถอย มันเป็นพื้นเป็นไฟทั้งกองภายในหัวใจ ไฟคือความพากเพียรเป็นน้ำดับไฟ ชะเข้าไปล้างเข้าไป หนักไม่ถอย สู้อ้อมก็เห็นเล่ห์เห็นเหลี่ยมกัน เห็นผลขึ้นมาภายในใจแล้วก็ม่แกลใจ นี่เพิ่มกำลังทางด้านธรรมะขึ้นแล้ว ความเพียรก็ค่อยเริ่มหนักเข้า ๆ ดีเข้าไป ๆ พอไฟนี้สงบลงใจก็สงบได้ละทีนี้

ใจมีแต่่วนวายสร้างแต่กองทุกข์ให้ตัวเอง ก็กลายเป็นเรื่องสงบร่มเย็นเข้ามาที่ใจ จากการภาวนานั้นละ นั่นเริ่มเห็น ทีนี้พอจิตเริ่มสงบแล้วเริ่มจะได้หลักได้เกณฑ์แล้วทีนี้แล้วเริ่มเสริมฐานเข้าไป ฐานแห่งความสงบให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ หนักแน่นเข้าไปเรื่อย มันก็ได้ฐานของจิตเป็นที่พักที่อยู่ของจิต จิตไม่่วนวายเหมือนแต่ก่อน อยู่สะดวกสบาย เริ่มสบายแล้วนะทีนี้ เรื่องภายนอกมันเป็นของมันเอง ขอให้ธรรมเข้าสู่ภายใน เพราะสิ่งเหล่านั้นผู้ธรรมไม่ได้เรื่องรสชาติ รสชาติของธรรมชนะหมดเลย พอธรรมเข้าไปที่ไหน ธรรมจะชะออกล้างออก ๆ สิ่งนั้นจะจางไป ๆ เป็นอย่างนั้นนะนักภาวนา

เวลาตั้งรากตั้งฐานที่แรกตั้งยาก มันเอาให้ตั้งตัวไม่ติดเลย กิเลสพัดเอา ๆ ตั้งไม่ติดตั้งไม่ถอย สุดท้ายก็ตั้งติด พัดกันได้เหตุได้ผลออกมา เร่งไม่ถอยต่อไปก็เจริญขึ้น ๆ ทีนี้เริ่มได้ชมสมบัติ เรียกว่าธรรมสมบัติ ตั้งแต่สมาธิสมบัติ ปัญญาสมบัติขึ้นไปละทีนี้เริ่มได้ชมแล้วชมภายในใจ อยู่ไหนอยู่ได้สบาย ๆ ขอแต่ได้สถานที่บำเพ็ญสะดวกสบาย เป็นพอ นอกนั้นไม่ได้สนใจกับอะไร เข้าร่วมไม่ขายคาตามถ้าเงื่อมผาที่ไหนสะดวกสบาย ที่นั่นแหละทันทีเลย สะดวกแล้ว ๆ เลย เป็นอย่างนั้นนะ ภายนอกเลยประหนึ่งว่าไม่มีนะ มันก็มีแต่เข้าศึกคือกิเลสกับธรรมที่พัดกันอยู่ภายในหัวใจ งานก็มาอยู่จุดนี้ ๆ ภายนอกมันก็ไม่สนใจ การอยู่การกินการหลับการนอนไม่สนใจแล้วนะทีนี้ มันสนใจแต่จุดเดียวนี้เท่านั้น หมุนกันเท่านั้น

อันนี้สว่างออกเท่าไร ๆ ก็ยิ่งเด่นขึ้น ๆ ข้างนอกมันหลุดลอยไปเองนะ ไม่ต้องว่าไปปล่อยมันไปวางมัน อุปาทานยึดมันถือมันไปปล่อยไม่ต้องบอก ขอให้มันจับอันนี้ติดเท่านั้นมันปล่อยของมันเอง เมื่อจับอันนี้ไม่ติดก็คว่าหาจับไปทุกแห่งนั้นละ อะไรจับหมด ไฟไฟก็จับ มันไม่รู้ตรูู้ช้วนี่มันโง่ มันเหมือนบุ้งตัวหนึ่ง เกาะไปเรื่อย ๆ กิเลสอยู่ในใจของสัตว์พาให้สัตว์โลกทั้งหลายเกาะไปเรื่อย ๆ อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี เกาะอันไหนมีแต่พื้นแต่ไฟ เกาะไปเรื่อยเผาไปเรื่อยทุกข์ไปเรื่อย ไม่ว่าเขาว่าเรา ไม่ว่าใกล้ว่าไกล ชาตินี้วรรณะใดไม่มีความหมายทั้งนั้น ลมกิเลสได้ครอบอยู่หัวใจแล้ว ใครจะสร้าง ความหมายที่ไหนมา มาอวดกันเปล่า ๆ นั่นแหละ ไม่เกิดประโยชน์

ให้หัวใจมันจ้อยอยู่กับธรรมนี้ซิ เอาอะไรมาอวดได้วะ จับอยู่กับมือนี่ ถ้าเป็นมิดก็จิ้มเลยจะว่าไง นั่นละธรรมพระพุทธเจ้า ถ้าลงอยู่ในหัวใจดวงใดแล้วหัวใจดวงนั้นจะ

เป็นที่ว่านี่ กล้าหาญชาญชัยทุกอย่าง เพราะธรรมเป็นสิ่งทีกล้าหาญอยู่แล้ว ยิ่งครองอยู่ในหัวใจเรามากน้อยเพียงไร ยิ่งกล้าหาญชาญชัยทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่เคยรู้เคยเห็นมันจะรู้ของมันเอง ใจนี้เป็นนักรู้ เวลานี้ถูกปิดบังเอาไว้มันก็ไม่รู้ เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา เป็นอย่างนั้น พุดอะไรก็มีแต่หลับตาพุดกัน มีแต่ปากมูบมิบ ๆ ตามันหลับหูก็หนวก ฟังไม่ได้ศัพท์ที่ได้แสง พอจะเป็นผลเป็นประโยชน์บ้างมันก็ไม่ยอมเอาเสีย นี่เรียกว่าฟังไม่ได้ศัพท์ที่ได้แสง ตาที่ดูอะไรจะพอเป็นผลเป็นประโยชน์มันก็ไม่ดูพอเป็นประโยชน์ มันก็ดูแต่พื้นแต่ไฟจะเผาหัวมันเสีย มันก็ได้แต่กองทุกข์มาละชิ โลกมันเป็นอย่างนั้นเวลานี้

โห ศาสนาของพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอขนาดไหน เพราะฉะนั้นพระองค์ถึงได้ท้อพระทัย ๆ ก็มันเกินกว่าที่จะจุจะลากว้างนั้นเถอะนะ มันหนักขนาดนั้นหนาขนาดนั้นแหละ ถึงขนาดนั้นยังวางไว้ ๕,๐๐๐ ปี เพียง ๒,๕๐๐ นี้ก็ดูเอาเถอะเดี๋ยวนี้ ศาสนาจะมีที่ไหนในเมืองไทยเราที่ว่าเป็นเมืองพุทธ ไปซิเดินเข้าไปซิมีศาสนาที่ไหนว่าเป็นเมืองพุทธนะ มันน่าอดทนระอาใจจริง ๆ เอาธรรมจับบีบ เรื่อย ๆ เอาความดันความเดามาจับ มันหาเรื่องดูถูกดูหมิ่นกันได้นะ ถ้าดูแบบกิเลสแล้วดูถูกเหยียดหยามกันได้ ถ้าดูแบบธรรมไม่ดูถูกเหยียดหยาม ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ตรงไปตรงมาเลย

นี่ไปที่ไหนก็แบบเดียวกันหมด แล้วก็เอาเรื่องของกิเลสประดับร้านหลอกลวงนั้นแหละมาล่อกัน แล้วคนก็หาตั้งแต่ความหลงเสียด้วยไม่ได้หาความรู้ มันก็ยิ่งหลงไปวันยังค่ำคืนยังรุ่ง ตื่นไปทุกอย่าง สอนเน้นหนักลงที่หัวใจ วัดนี้ก็ถูกลบถูกล้างไปแทบจะหมดแล้วละ เราก็มองไม่เห็นนะ ที่สำคัญก็คือเกี่ยวข้องกับการช่วยชาติบ้านเมือง ตาเราก็ได้มองข้างนอกมองให้ทั่วถึงทั้งใกล้ทั้งไกล ที่นี้ภายในวัดของเรามันก็เป็นลักษณะจะล้มเหลว ๆ ไป มองไม่เห็น มันสร้างขวากสร้างหนามขึ้นภายในวัดโดยที่เราไม่ได้ดู เรามองดูนั้นข้างนอกไปเสีย นี่มันก็ทำให้เสียได้ ดูไปที่ไหน ๆ เดินไปที่ไหน อู๊ย มันสะดุดตาระ ศาสนากับกิเลสมันต่างกันอย่างนั้น

โห มันจะหมดจริง ๆ นะเมืองไทยเราที่ว่าเป็นชาวพุทธ ๆ นี้ พุทธแทบจะไม่มีติดเนื้อติดตัวเลย กิริยามารยาทการประพฤติเนื้อประพฤติตัว การอยู่การกินการใช้สอยทุกอย่าง เป็นเรื่องของกิเลสไปทั้งเพเลย ไม่มีเรื่องธรรมแทรกอยู่บ้างพอให้งามตานะ มันขนาดนั้นละไม่อ่อนใจได้ยังไง เห็นกันอยู่ทุกวัน ตำหัวใจตำหูตำตาทุกวัน มันอดคิดได้หรอกคนเรามันต้องคิดละชิ เรื่องความฟุ้งเฟ้อนี้พิลึกจริง ๆ นะมันเหมือนน้ำล้นฝั่ง มันล้นคอยแต่จะไหลโจนออกท่วมหัวเจ้าของอยู่ตลอดเวลา น้ำกิเลส น้ำความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมนี้ ไม่มีบกมีเบาบางบ้างนะท่วมตลอดเวลา ๆ มองดูแล้วจนจะดูไม่ได้

มันก็ส่อถึงหัวใจนั่นเอง คือกิริยาที่แสดงออกมานี้ออกมาจากหัวใจ ถ้าใจมีสติตั้งมีธรรมมีธรรมอยู่บ้างแล้ว จะไม่เตลิดเปิดเปิงอย่างนี้ มันบอกอยู่ในตัวของมัน มีการรักษาการเข้มงวดกวดขันมีขอบมีเขตบ้าง อันนี้มันเตลิดเปิดเปิงไปหมด แล้วเขาก็เหมือนเรา เราก็เหมือนเขา ไม่ทราบจะไปตำหนิใคร คำว่าผู้ใหญ่ผู้น้อยมันจะไปเฉย ๆ เรื่องกิเลสนั้นก็ใหญ่ด้วยกันทุกคน ทุกตะเข้ญใจก็ใหญ่ มหาเศรษฐีเจ้าศเจ้าศักดิ์ก็ใหญ่ ดีไม่ดีคนทุกซ์คนจนนั้นไม่ใหญ่ยิ่งกว่าพวกนี้ด้วยซ้ำนะ ทุกซ์ก็ไม่ได้แบกหามมากกว่าพวกนี้ พวกนี้แบกกองทุกซ์มากจริง ๆ แต่กิเลสมันไม่ให้เห็นชีวากองทุกซ์นะ มีแต่มันหลอกเพลิน ๆ ว่าดี ๆ มีแต่จะเอา ๆ แบกจนจะตายมันก็ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เห็นได้ สติตั้งอะไรเลย อย่างนั้นซิ

พระวัตกรรมฐานจะไม่มีเหลือแล้วเดี๋ยวนี้ เราเข้มงวดกวดขันกับวงกรรมฐาน ไปที่ไหนไปวัดไหน ได้จ่อกันเรื่อยดุกันเรื่อยนะ เอาจริงนะเรา นี่ก็ยังคงอยู่หนึ่งที่เรายังมีชีวิตอยู่ ผู้มีธรรมมีธรรมก็เคารพยำเกรงมีความหวังพึ่ง มีขึ้นดีอยู่นี้ ผู้ไม่หวังอรรถหวังธรรมมันจะลงนรกหลุมไหนก็ช่างโคตรมันซิ ไม่ใช่โคตรเรานี้วะโคตรมันต่างหาก มันจะไปลงหลุมไหนก็ช่างโคตรมันซิ สอนไม่เอาเราก็กไม่สอน เพราะฉะนั้นจึงไปเรื่อยไปวัดนั้นวัดนี้ เข้มงวดกวดขันทางด้านจิตตภาวนาซึ่งเป็นสถานที่เลิศเลอของธรรมอยู่ที่จุดนั้นนะ

นี่ก็สร้างศาลาใหญ่ขึ้นมาแล้วเห็นไหม อย่างนั้นแล้ว เราเคยคิดเมื่อไรว่าเราจะสร้างอย่างนั้น แต่มันก็เป็นเพราะสิ่งเกี่ยวข้องมันเกี่ยวโยงกันมา การช่วยชาติบ้านเมืองประชาชนมามากมาน้อยทั่วประเทศไทยก็เข้ามาที่นี้ ผู้เกี่ยวข้องกับบุญคุณประโยชน์แก่ชาติแก่ตัวเอง แล้วก็ต้องเข้ามาหาสถานที่ที่เป็นที่เคารพนับถือเป็นที่ตายใจได้ เช่น วัดสถานที่นี้ก็คือวัดป่าบ้านตาด ครั้นเวลามาคนเต็มท้องนา ฝนตกฟ้าลงเปียกปอนงอมแงม ดูแล้วดูเล่ามันจะอดคิดได้ยังไงคนเรา เมื่อก่อนเราตัดขาดสะบั้น ๆ นะมาสร้างไม่ได้ คิดดูซิศาลาหลังนี้เขาจะมาขอสร้างถึง ๔ หนนะ ดุกันແหลกเลย นี่ก็ได้ขึ้นมาเรียกร้องให้ในฐานะที่อนุโลม ให้ยกขึ้นนี้ จึงได้อยู่เป็น ๒ ชั้น

เขาจะมาปลูกมาสร้างอะไรเราไม่ให้ทำ กุฎิเรานั้น ๘ หน เขาจะมาปลูกกุฎิหลังใหญ่ ๆ ให้มันสมยศเรา ยศหลวงตาบ้วนนั้นนะ มาสร้างกุฎิใหญ่ให้ ห้าม ๆ ดูเรื่อยมาห้ามเรื่อยมา จนถึงครั้งที่ ๘ ฟาดกันใหญ่เทียวนะ ครั้งที่ ๘ นี้เอาอย่างหนักเทียว ถึงขนาดที่ไม่ยอมฟังเทียวหรือครูบาอาจารย์พูดนี้นะ ถึงขนาดนั้นนะ ชัดกันใหญ่ จากนั้นเลยก็เงียบเดี๋ยวนี้เงียบไป แล้วก็มาโผล่ขึ้นทางศาลาใหญ่ มันขึ้นมันเงียบทางนี้มันขุดใต้ดินขึ้นช่องนั้น มันเป็นอย่างนั้นนะ

อันนี้ก็พอดีกับจังหวะที่เรากำลังรำพึงรำพัน เห็นคนเปียกปอนมาจากทุกทิศทุกทางมาล่ำบากล่ำบน ศาลามันก็มีเท่านี้ ถ้ามีการมีงานศาลาก็ไม่มีความหมาย ก็ต้องเอา

หน้าวัดเป็นที่บำเพ็ญส่วนรวม คิดไปคิดมาพิจารณา กำลังเริ่มจะลง จะให้สร้างศาลา ก็พอดีเป็นจังหวะเดียวกันเขาก็มาขอเราเลย กระทั่งแดงยกครอบครัวมาขอเลยเทียว มาขอก็ยกเหตุผลมาพูดๆ เหตุผลอันนี้เป็นเหตุผลที่เราคิดเรียบร้อยแล้ว ง่ายๆ มันก็เข้ากันได้ เขามาอ้างเหตุผลขอสร้างศาลา

ไม้นี้ก็ซื้อมาได้ ๒-๓ ปีแล้วก็ไม่กล้าที่จะมารบกวน เพราะได้ทราบว่าคุณไม่อยากจะสร้างเรื่องสิ่งก่อสร้างต่างๆ ได้ยินตลอดมาอย่างนี้ เขาก็เลยอ้างถึงเรื่องการเรื่องงานอะไรๆ มันก็เข้ากันได้กับเรา แล้วก็มาขอสร้างเขาว่าอย่างนั้น สร้างนี้ก็จะไม่สร้างตรงนี้ เขาก็เกรงใจนะ สร้างก็จะไม่สร้างที่หน้าวัด เขาจะไปสร้างมุมๆ หนุน ไปสร้างไว้เวลาจำเป็นคนก็จะได้ไปอาศัยหนุน เขาพูดเอง ส่วนหน้าวัดนี้เขาไม่ได้พูดละ เขาจะไปปลูกสร้างตรงนั้น สร้างศาลาขึ้นหลังหนึ่ง พอบรรเทาทุกข์ของคนจำนวนมากที่มาในงานซึ่งมีอยู่เป็นประจำวัน เพราะฉะนั้นเราก็เริ่ม ต้อนรับคำพูดคำจา ตามความคิดเห็นของเราที่เริ่มลงในจุดนี้แล้ว ทางนี้มีความศรัทธา ไม่เดือดร้อนทุกสิ่งทุกอย่างเรื่องการทรัพย์สินสมบัติเงินทองเกี่ยวกับสิ่งก่อสร้างแล้ว เราก็จะเริ่มอนุญาตให้สร้าง เราก็บอกอย่างนั้น

โอ้ นี่ไม่เดือดร้อนขึ้นทันทีเลย ไม่เดือดร้อน การเงินการทองทุกอย่าง บอกเต็มเหนียวๆ อย่างอาจหาญเลยนะ พอว่ากันแล้ว ทีนี้เราก็บอกถ้าสร้างแล้วก็ต้องมาสร้างที่หน้าวัด ทางนั้นงดเลย ไปสร้างไว้อะไรในเขาหนุน เราสร้างไว้สำหรับประชาชน ก็เขาพูด เขาพูดเกรงใจเรา เขาไม่กล้าจะมาสร้างที่นี่ เราก็บอกถ้าสร้างต้องสร้างตรงนี้เลย ตรงหน้าวัดนี้เลย แล้วทีนี้การสร้างกำหนดความสั้นความยาวของศาลาจะประมาณเท่าไรละ การสร้างให้เอามาสร้างตรงนี้แหละ ทางนั้นไม่เอา ถ้าสร้างรับแขก ก็แขกมาอยู่ที่นี้ นี่นะเอาลงตรงนี้เลย แล้วความกว้างความแคบจะเอาเท่าไร

ความกว้างเขาว่าเอา ๑๕ เมตรความยาว ๕๕ เมตร ทางนี้ตอบทันที อู๊ย แคบไปเอาอย่างนี้ นะความกว้าง ๓๐ เมตร ความยาว ๖๐ เมตร สาธุ ขึ้นเลยที่เดียวขึ้นทันทีเลย สาธุขึ้นเลย เอาเป็นอันว่าตกลงกัน นี่ก็เลยได้เป็นศาลาความกว้างมัน ๓๐ เมตร เขาว่า ๑๕ เมตรเพิ่มขึ้นอีก ๒ คูณไปเลย อันนี้ ๕๕ เมตรให้เป็น ๖๐ เมตร มันถึงใหญ่อย่างนี้ละเวลานี้ นี่เขาก็เริ่มแล้ว ที่ซำอยู่ก็คือไม้ไปเอามาจากฝั่งลาว มันก็เกี่ยวเกาะกับทางราชการงานเมืองงานของชาตงานแผ่นดิน จะเอามาอย่างสะดวกสบายตามใจก็ไม่ได้แหละ จนกว่าจะตกลงปลงใจกันเมื่อไรแล้วถึงจะเอาข้ามมาได้ มันถึงช้านี้ละ ต้นเสาไม่พอต้องไปเอาอีก ติดต่อกันอีกเสียเวลา เวลา ไม่งั้นมันเสร็จไปแล้วปานนี้ละ ต้นเสานี้ทำเหตุ นี้เพิ่งได้มาเขากำลังเริ่มละ

นี่เจ้าของเขาก็เร่งมาแล้วทางนั้น ยังไงก็ต้องให้ทันกลิ่นเขาว่า กลิ่นที่จะมาข้างหน้านี้ เขาก็แน่ใจเขาก็บอกว่าทัน คิดทีแรกว่าจะเสร็จเร็วกว่านั้น แต่ต้นเสามาเหตุเสียไม่ทันปานนี้มันจะเสร็จแล้วละเขาวางั้น เรื่องมันถึงได้ขึ้นมาศาลานี้นะ ก็พิจารณาด้วยเหตุด้วยผล พูดถึงความเดือดร้อนเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินสมบัติเงินทองที่จะนำมาสร้างศาลาหลังหนึ่งๆ อย่างหลังที่ว่านี้ไม่ใช่บ่อยๆ นะมันแพง เขาไม่เดือดร้อนเขาวางั้นนะ เขารออยู่แล้วเขาว่า เขาพร้อมแล้ววางั้นเลย เราถึงได้อนุญาตให้เลย รับไปทั้งหมดเลย เขาเป็นเจ้าของไปเลย กับคุณธเนศ หนองคาย นี่เป็นคู่กัน ทางนี้เป็นผู้วิ่งเต้นกับฝั่งลาว เกี่ยวข้องกับสิ่งก่อสร้างอะไรๆ ตลอดคนงาน ทางนั้นเป็นคนคอยถามเหตุการณ์อะไรบอกพร้อมอะไร ทางนั้นหนุ่นมาเรื่อยๆ เรื่องราวมันถึงเป็นขึ้นมาอย่างนี้

นี่ละศาลากลายเป็นศาลาใหญ่แล้วนะ เราไม่ได้คิดได้อ่านเลยมันก็เป็นขึ้นมาอย่างนี้ละ วัดนี้มันก็จะพังเขาไปแล้วนะ ที่ไหนมีแต่หุรหุราฟุฟฟา หาที่จะพักภาวนาของพระจะไม่มีแล้วนะเวลานี้ ยุ่งมากนะ เราสงวนจริงๆ เราสงวนธรรมไม่เคยลด คงเส้นคงวาหนาแน่นตลอดเวลาคือธรรม อะไรมาแตะไม่ได้นะธรรม ถึงขนาดนั้นนะ คำว่ารักว่าสงวนนี่เรียกว่าตายเข้าว่าเลยเที่ยวไม่มีบกบาง จะเสียดายชีวิตยิ่งกว่าธรรมเป็นไปไม่ได้ นี่ละที่ดูนั้นดูนี่อยู่คือสงวนสิ่งเลิศเลอ ให้ลูกเต้าหลานเหลนได้ประพฤติปฏิบัติ แล้วจะได้ทรงธรรมประเภทนี้ตามกำลังของตนเป็นลำดับไป ดีกว่าจะแบกส้วมแบกถ่านทั้งเขาทั้งเรา ไปคนไหนดูกันเฉยๆ นะ ถ้าดูดี ๆ แล้วมันจะหัวเราะกันเข้าใจไหม

ถ้าต่างคนต่างดูกันให้ดีด้วยสติด้วยปัญญาแล้ว ต่างคนจะหัวเราะเป็นบ้าไปด้วยกัน คือคนนี้ไปก็หลังโก่งไปอย่างนี้ คนนั้นมาก็หลังโก่ง มองดูเข้ามาในวัดป่าบ้านตาดมีแต่คนหลังโก่ง คือมันหาบส้วมหาบถ่านเต็มบ่ามาด้วยกัน ไม่ได้หาบอรรถหาบธรรมหาบอรรถหาบธรรมท่านไม่หลังโก่ง พวกนี้พวกหลังโก่ง โกงเพราะมันหนัก หนักก็พอใจแบก เพราะอยากได้อันนั้นอยากได้อันนี้มันไม่พอ ขนเข้ามา ขนเข้ามาก็หลังโก่งเข้าไปเรื่อย เอาเรื่อยพวกหลังโก่ง เฮ้อ พูดแล้วมันน่าทุเรศสัตว์โลก แหลมคมมากนะกิเลส ถ้าไม่มีธรรมเท่านั้นโลกนี้หมดความหมายเลยนะ มีธรรมเป็นฝั่งเอาไว้แม้้อยก็ตาม ผู้เอื้อมยังมี ไม่ใช่มีแต่ฝั่งของฟืนของไฟเผาไหม้อยู่โดยถ่ายเดียว โดยไม่มีธรรมเป็นอีกฝั่งหนึ่งพอเอื้อมยิดเอื้อมเกาะบ้าง

แต่นี้ธรรมก็มี โลกคือกิเลสก็มี ธรรมตั้งแต่สุข เป็นบรมสุขก็มี ผู้ที่เอื้อมทางไหนก็ได้ๆ เพราะผลนั้นพร้อมที่จะให้เสมอกัน ผลของกิเลสได้เสมอกันกับธรรม ธรรมได้เสมอกับกิเลส ขอแต่ความเอื้อมมือ การประพฤติปฏิบัติการสนใจของเรา หมุนไปทางธรรมเป็นธรรมขึ้นมาทันที หมุนไปทางกิเลสเป็นกิเลสขึ้นมาทันที แล้วก็สร้างกองทุกข์ขึ้นมา หมุนไปทางธรรมเป็นธรรมขึ้นมา สร้างความสุขขึ้นมา นี่เรียกว่าเสมอกันตั้งแต่

ไหนแต่ไรมา โลกมันไม่ได้ไปเอื้อมทางด้านธรรมชิ มันเอื้อมตั้งแต่ทางด้านกิเลสตัณหา อันนี้ที่มันท้อใจนะ

เวลาบิภินที่แรก โอ้ย หนักมากนะ เหมือนหนึ่งว่าไม่มีฝั่งมีแดนไม่มีฝั่งมีฝายเลย เท่ากับว่าเราว่ายน้ำในท่ามกลางมหาสมุทรนี้ ที่เวลาเราบิภินที่แรกมองไปที่ไหนก็ไม่เห็นมีอะไร มันทุกซ์มันลำบากหาทางออกทางเข้าก็ไม่มี หากบินไปอย่างนั้นแหละ เหมือนเขาว่ายน้ำในมหาสมุทร นี้เราบิภินก็เหมือนกัน แต่เนี่ยยังมีธรรม ธรรมมีแล้วครูบาอาจารย์มี นั่นละคือสิ่งที่มาขึ้นมาให้เรายึดเราเกาะ คือธรรมกับครูบาอาจารย์ ฝั่งมหาสมุทรนั้นก็คือมหาสมุทรมหานิยมวัฏจักร เราต่างคนต่างว่ายต่างลอยอยู่ แล้วมีอรรถมีธรรมทำขึ้นมาให้เราก็กะๆ ผู้เกาะติดก็ไปได้เรื่อยๆ เลยตามกำลังของตัวเองๆ ก็เป็นผลขึ้นมาเรื่อยๆ ผู้ไม่สนใจจะยึดจะเกาะมันก็จมไปเรื่อยๆ ของมัน

นี่เรายังดิ้นะมีอรรถมีธรรม เบื้องต้นต้องยาก ยากขนาดไหนก็ยากเพื่อความดี ยากเพื่อความสุข ยากเพื่อผลประโยชน์เป็นไรไป ไม่ได้ขาดทุนสูญุดอก ไ้อัยากเพื่อกิเลสนี้เป็นทุกซ์มันหันตทุกซ์ได้ตลอดไปนะ ยากด้วยการปฏิบัติธรรมนี้ยากขนาดไหนหนักขนาดไหนเพื่อสุขๆ ตลอด ไม่มีขาดทุนสูญุดอกไปไหน มันควรจะทุ่มกันลงบ้างนะ ถึงกาลเวลาที่ควรทุ่ม อย่าปล่อยตัวจนกินไปมนุษย์เรา นี่ก็เคยพูดให้ฟังพูดทุกแง่ทุกมุมให้บรรดาลูกศิษย์ฟัง เราพูดจริงๆ เปิดหัวอกพูดได้เลย ไ้อ้เรื่องที่ว่าจ้อจะอวด จะเอาไ้อ้เอาอวดมาหาอะไร ก็มีแต่ความเมตตากรอบโลกธาตุ พูดหนักเบาอย่างน้อยแ่งไหนก็เพื่อให้เป็นคติเครื่องเตือนใจๆ ปลูกใจให้ตื่นเนื้อตื่นตัวบ้างความหมายว่างั้น

ที่นี้กิเลสมันไม่เป็นอย่างนั้น มันก็โหมเข้าให้ทางนี้ โห้ย ท่านพูดดูพูดตาพูดไ้อ้พูดอวด นั้นเห็นไหมละกิเลสมันไปอย่างนั้นนะ กิเลสมันไม่ยอมฟังเสียงธรรม พอธรรมท่านพูดอย่างนั้นกิเลสมันก็ขึ้นทางนี้แล้วท่านอวด กิเลสมันก็สอนทางนี้เข้าใจไหม นี่ท่านอวดนั้นเห็นไหมละ มันไม่ได้เอานะคำที่ท่านสอน มันเอาตรงที่ว่าท่านอวดเลยนะ มันก็กลับไปแบบหลังโก่งกลับไปเข้าใจไหม เวลามาก็หลังโก่งมาไปก็หลังโก่งกลับไป พวกนี้ไม่มีเบาเลยเข้าใจหรือ จะเอาแบบไหนแบบหลังโก่งมาแล้วตัวแบนกลับคืนไปยืมแยมแจ่มใส หรือเอาแบบไหนพวกนี้นะเลือกเอานะ เอละวันนี้เทศน์เท่านั้นพอ

วันที่ ๓ เมื่อวานนี้ทองคำไม่ได้ ดอลลาร์ได้ ๖ ดอลลาร์ เงินผ้าป่าช่วยชาติอำเภอสีชมพูจังหวัดขอนแก่น ทองคำ ๕ บาทดอลลาร์ ๔๗ ดอลลาร์มาเพิ่มเติมหรือ (ครับเพิ่มเติม) เออ ก็ดีแล้ว นี้อุลตราซาวด์ก็ให้แล้วนะ พระท่านจะบอกไปทางโรงพยาบาลหรือยังไม่รู้ กำลังสั่งเวลานี้บอกให้ทางนี้สั่ง แต่เราจะบอกกลับไปถึงผู้ขอหรือยังไม่บอกก็ไม่ทราบนะ ผู้ขอคือโรงพยาบาลสีชมพูให้เครื่องอุลตราซาวด์เครื่องหนึ่งดูเหมือน ๗ แสน เราเคยสั่งมาให้มากต่อมากนะ นี่ขอมา ๒ แต่เรามันไม่มี คือที่ใหญ่นี้ขอ ๒ อย่าง

อุตราชาวันต์ ๑ รถพยาบาล ๑ รถพยาบาล ๙ แสน ๗ หมี่น อุตราชาวันต์นี้ ๗ แสน
เราเลยได้ให้เฉพาะอุตราชาวันต์ ๑ เครื่อง

ให้หมอทางนี้สั่งอุตราชาวันต์มา แต่เราไม่ได้บอกพระเจ้าให้ส่งไปทางโรง
พยาบาลผู้ขอ ไม่ทราบท่านสั่งหรือยัง ถ้ายังไม่ทราบก็ให้ทราบเสียนะ ท่านให้แล้ว ท่าน
กำลังสั่งแล้ว อุตราชาวันต์ให้เครื่องเดียว รถแอมบูแลนซ์ต้องพักไว้เสียก่อนเพราะเรา
หนักมากต่อมาก แอมบูแลนซ์ ๙ แสน ๗ หมี่น อันนี้ประมาณ ๗ แสนอุตราชาวันต์
คือเรากำลังไม่พอ หมุนทางโน้นทางนี้ วันนี้ก็จ่ายเช็คละ เมื่อวานนี้ลีมเช็คเขียนใบ
ถอนเรียบร้อยแล้วเลยไปถึงไหนๆ ถึงระลึกได้ กูตายนี้วะ กลับมาเลยเอาเช็คให้เขาวันนี้
เขาจะไปละวันนี้ ดูเหมือน ๑,๘๕๐,๐๐๐ บาท ๓ รายการเช็คที่จะไปจ่ายวันนี้ละ ล้วน
แล้วตั้งแต่เรื่องโรงพยาบาลนะ

เราถึงหนักมากหนักตลอดนะ ต้องแบ่งโน้นบ้างแบ่งทางนี้บ้าง ให้คนนี้ ๑ ช้อน
ให้คนนี้ ๒ ช้อนให้คนนั้น ๓ ช้อน ถ้าจะให้หมดหม้อ คนนี้อุ้มคนนั้นท้องแห้งตาย มัน
ต้องให้คนละช้อนสองช้อน ตักใส่คนนี้ปากนี้ ๑ ช้อน ปากนี้ ๒ ช้อนปากนั้น ๓ ช้อนไป
เรื่อย ๆ อย่างนี้นะ ถ้าโรงพยาบาลใหญ่ที่เราสร้างตึกให้เขา มีอุปกรณ์อีกติดอยู่นั้น เรา
ให้อันใหญ่เสียก่อน ส่วนเล็กนั้นรอไว้ก่อน แล้วก็ป้อนทางโน้นป้อนทางนี้ ย่นหดเข้ามา
ย่นเข้ามาจะมาป้อนทางนี้อุปกรณ์ อย่างนี้นะ ป้อนทางโน้นป้อนทางนี้มันไม่ไหว โถ
ไม่ใช่เล่นนะ เอาละให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd